

KRISTIÑAU ON BATEN ERIOTZEA.

Negar, negar gaur biok, malkoetan urtu,
 Bear dozuelako bakarrik geratu,
 Agur, emazte leyal, ta alabacho ona,
 Zurtz ia zu zara ta, ama alarguna.

Nirèak egiñ dau ta badoaz indarrak,
 Arimau larri dauka aldendu bearrak,
 Sasoiaren erdian gaur noa illtera,
 Eta begiok laster betiko istera.

Gorputzau charrik dago, aspaldi onetan,
 Laster geratuko da sekulako lotan,
 Zizpuruz or andrea, zotinka alabea,
 Ia barriz ni emen bizitza bagea.

Errekacho bat zelan doian ichasora,
 Mundutik doa bardin bestera gizona,
 Arbola argal bat da susterrik bagea,
 Alan aisecho batek isten dau botea.

Baña zelan andia dan nik dodan gacha;
 Aisecho bat ez eze da ekach garratza,
 Gomuta bat osteria badot illgarria,
 Guraso batentzako jo zeñ mingarria!

¿Nora joango dira ama ta alaba
 Jabe bagarik laster gelditzean hada?
 Jauna erruki zaite arren oraiñ nigaz,
 Eta gomutau barriz biar beste bigaz.

Zerren nire laguna bearturik biar,
 Ate joka badabil limosna eskean,
 Eta gosez badago nire alabea,
 ¿Ez ete dau aseko norbaitek tristeia?

Jauna onegan neukan gerorako poza,
 Zoratuta bere eukan baita ama ona,
 Esperantza gozoa aor nora datorren,
 Baña eriotzea umill dot artuten.

Erregu egiozue oiaren oñean,
 Jesus eta Amari niretzat onean,
 Jauna artu egizu ene arimea,
 Agur, emaztea ta agur, alabea.

FELIPE DE ARRESE Y BEITIA.

